

ROMÂNIA

MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Directia de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism

Operator de date cu caracter personal – notificare nr. 17135/2010

Dosar nr. 18277/3/2009

Nr.25/J/2010
din 13. 12. 2010

CĂTRE

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI BUCUREȘTI

Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale

Directia de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu sediul în București, Bdul Libertății nr.14, sector 5 în calitate de recurent-pârât în cauza ce a format obiectul dosarului nr. 18277/3/2009 aflat pe rolul Tribunalului București – Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în temeiul prevederilor art. 299 din Codul de procedură civilă declară prin reprezentantul său legal, Procuror Șef Direcție Codruț Olaru, prezentul:

RECURS

împotriva sentinței civile nr. 5736 din 8 iulie 2010 pronunțată de Tribunalul București – Secția VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 18277/3/2009.

În fapt, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, **Badea Viorel, Maciuc Sorin Ilie ș.a.** – procurori au chemat în judecată Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Parchetul de pe lângă Judecătoria Cornetu, Direcția Națională Anticorupție, Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, Parchetul de pe lângă Tribunalul București, Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției și Ministerul Finanțelor Publice, solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună:

- obligarea părților la calcul și plata drepturilor reprezentând sporul de confidențialitate de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară începând cu luna octombrie 2004 și până la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești precum și pentru viitor;
- obligarea părților să plătească drepturile pretinse actualizate cu indicele de inflație de la data nașterii drepturilor și până la data executării hotărârii judecătorești;
- obligarea părților să plătească dobânda legală până la plata efectivă a debitului;
- obligarea părților să efectueze cuvenitele menționi în cartelele de muncă ale reclamantilor.

Prin cererea precizatoare depusă la termenul din 07.04.2010, reclamantii au menționat că solicită ca sporul de confidențialitate să le fie acordat pentru perioada 01.10.2004 – 31.12.2009.

Prin sentința civilă nr. 5736 din 08 iulie 2010 pronunțată în dosarul nr. 18277/3/2009, Tribunalul București – Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale

- a admis în parte acțiunea și a obligat pârâții la plata către reclamantii a sporului de confidențialitate de 15% calculat asupra indemnizației brute lunare încadrare a fiecărui reclamant, începând cu octombrie 2004 până la 12.11.2009, drepturi actualizate cu indicele de inflație de la data nașterii drepturilor până la plata efectivă, precum și la plata dobânzii legale asupra sumelor cuvenite începând cu data de 29.10.2007;
- a obligat pârâții la efectuarea mențiunilor corespunzătoare în cartelele de muncă ale reclamantilor;
- a respins restul pretențiilor ca neîntemeiate;
- a respins cererea de chemare în garanție formulată de reclamantii ca neîntemeiată;
- a admis cererea de chemare în garanție formulată de Direcția Națională Anticorupție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice și a obligat chematul în garanție Ministerul Finanțelor Publice să aloce fondurile necesare achitării drepturilor salariale către reclamantii.

Astfel, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism formulează recurs împotriva sentinței civile nr. 5736 din 08 iulie 2010 pronunțată de Tribunalul București – Secția

a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 18277/3/2009.

Considerăm nelegală și netemeinică hotărârea judecătorească atacată și admiterea recursului pentru motivele prevăzute de art. 304 pct. 4, pct. 5 și pct. 9 din Codul de procedură civilă și aplicarea art. 304¹ Cod procedură civilă și casarea sentinței civile nr. 5736 din data de 08 iulie pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul 18277/3/2009 pentru următoarele

MOTIVE:

I. Solicităm instanței de control judiciar ca, în conformitate cu dispozițiile art. 304 ind. 1 C. proc. civ., să procedeze la examinarea cauzei sub toate aspectele, operând o reapreciere a materialului probator administrat și o interpretare corectă a stării de fapt și de drept.

II. Prima instanță nu s-a pronunțat asupra excepțiilor invocate de pârâta Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în cuprinsul întâmpinării, anume:

- excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamanților pentru perioada 01.10.2004 – 29.10.2004 și
- excepția lipsei calității procesuale pasive față de reclamanți, cu excepția reclamanților Badea Viorel și Maciuc Sorin Ilie (pentru perioada ulterioară datei de 01.01.2009), motiv de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 C. proc. civ.

1. Față de data formulării acțiunii (29 octombrie 2007) și în temeiul dispozițiilor art. 137 Cod procedură civilă, reiterăm excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamanților pentru perioada 01 octombrie 2004 – 29 octombrie 2004, motivat de faptul că cererea dedusă judecății a fost formulată cu depășirea termenului de 3 ani de la nașterea drepturilor pretinse, termen prevăzut de art. 283 alin. 1 lit. c din Codul muncii și art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.

Potrivit dispozițiilor în art. 1 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 coroborate cu cele ale art. 3 alin. 1 din același act normativ „dreptul la acțiune având un obiect patrimonial se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege”, respectiv în termen de 3 ani.

Având în vedere caracterul absolut și de ordine publică al excepției dreptului material la acțiune, rezultă că ea poate fi invocată de către toate părțile aflate în proces și – așa cum reiese din dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 – de către instanță din oficiu, la orice termen al procesului sau chiar în căile de atac, respectiv în apel sau în recurs. În situația în care, din anumite motive, nici una din părți nu o invocă, instanța de judecată va trebui ca din oficiu să o pună în discuția contradictorie a părților.

Deși reclamanții au solicitat plata sporului de confidențialitate în procent de 15%, totuși aceștia au înregistrat acțiunea după data de 01 octombrie 2007, situație în care termenul de prescripție a dreptului material la acțiune de trei ani prevăzut de art. 283 alin. 1 lit. c din Codul muncii era împlinit.

Conform art. 166 alin. 1 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor, se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.

Mai mult decât atât, cererea dedusă judecății este o acțiune în realizare în sensul art. 111 C. proc. civ. (cererea ... pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept ... nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului) și are în mod evident un obiect patrimonial și anume, plata drepturilor bănești reprezentând sporul de confidențialitate în procent de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară, astfel că în cauză sunt în mod plener aplicabile dispozițiile art. 1 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958.

În speță, fiind vorba de prestații succesive ale debitorilor pârâți constând în plata drepturilor salariale pretinse de reclamanți, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită, conform art. 12 din Decretul nr. 167/1958.

În consecință, la data promovării acțiunii (29 octombrie 2007) termenul de trei ani în care reclamanții puteau cere realizarea pretențiilor deduse judecății era împlinit.

Față de cele expuse, solicităm admiterea excepției invocate și respingerea acțiunii reclamanților pentru perioada 01 octombrie 2004 – 29 octombrie 2004 ca prescrisă.

2. În temeiul dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă, reiterăm excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism față de reclamanți, cu excepția reclamanților Badea Viorel și Maciuc Sorin Ilie (pentru perioada ulterioară datei de 01.01.2009).

În vederea instanței faptul că, dintre toți reclamantii, numai domnii Bădea Viorel și Maciuc Sorin Ilie îndeplinesc funcția de procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura centrală, dar începând cu data de 01 ianuarie 2009.

Conform dispozițiilor art. 282 din Codul muncii, „pot fi părți în conflictele de muncă:

- a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;
- b) angajatorii - persoane fizice și/sau persoane juridice -, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;
- c) sindicatele și patronatele;
- d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.”

Reclamantii, cu excepția domnilor Bădea Viorel și Maciuc Sorin Ilie care și-au desfășurat activitatea la D.I.I.C.O.T. – Structura centrală de la 01.01.2009, nu s-au aflat în raporturi juridice de muncă cu pârâta Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Pentru motivele expuse, solicităm admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei D.I.I.C.O.T. față de reclamantii ce nu s-au aflat în raporturi juridice de muncă cu această instituție, iar față de reclamantii Bădea Viorel și Maciuc Sorin Ilie vizavi de pretențiile aferente perioadei 01.10.2004 – 01.01.2009 și respingerea acțiunii în contradictoriu cu aceștia ca fiind formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

III. Prin admiterea pretențiilor reclamantilor prima instanță a depășit atribuțiile puterii judecătorești, motiv de casare prevăzut de art. 304 pct. 4 C. proc. civ.

a) Față de practica neunitară a instanțelor judecătorești în materia litigiilor având ca obiect plata sporului de confidențialitate, Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – în temeiul art. 329 alin. 1 din Codul de procedură civilă a formulat recurs în interesul legii pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii asupra tuturor cauzelor având acest obiect.

Recursul în interesul legii promovat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a făcut obiectul dosarului nr. 27/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite și a fost soluționat conform deciziei nr. 46/15 decembrie 2008, publicată în Monitorul oficial nr. 495 din 16 iulie 2009.

Astfel, potrivit deciziei menționate Înalta Curte de Casație și Justiție, „admite recursul în interesul legii declarat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 99 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 16 alin. (1) și (2) din Codul deontologic al magistraților, și ale art. 78 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, modificată și completată, raportat la art. 9 din Codul deontologic al acestora, constată că judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, precum și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de confidențialitate de 15%, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar.

Obligatorie potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.”

b) În vederea instanței de control judiciar că prin decizia nr. 838/27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial nr. 631/03.07.2009, Curtea Constituțională a constatat existența unui conflict juridic între autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Parlamentul și Guvernul României, pe de altă parte, în sensul că „în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. 3 din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. 4 din Constituția României.

Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora.”

Prin urmare, începând cu data publicării acestei decizii în Monitorul Oficial se impune a se proceda în conformitate cu prevederile art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căreia „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de cord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”.

Art. 14 teza I din Legea nr. 47/1992, republicată, „Procedura jurisdicțională prevăzută de lege se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în judecată în Constituțională”.

Soluția instanței de fond se întemeiază pe decizia nr. 46/15 decembrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și constată opozabilitatea acestei soluții față de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin decizia Curții Constituționale din 27 mai 2009 se statuează cu autoritate de lucru judecat, în mod definitiv și obligatoriu, că exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. 3 din Constituție de către Înalta Curte de Casație și Justiție nu este compatibilă cu „instituirea, modificarea, abrogarea unor norme juridice cu putere de lege”. Astfel, instanța supremă și-a depășit competența legală, iar hotărârile sale au o autoritate determinantă în soluțiile pronunțate de instanțele de judecată. Acestea din urmă și-au exercitat posibilitatea de apreciere și de alegere în limitele statuate prin hotărârile dispuse în recursurile în interesul legii.

Având în vedere aceste considerente precum și starea de fapt și de drept incidentă, solicităm respingerea acțiunii.

Apreciem că o atare soluție se impune întrucât, prin decizia sus-menționată, Curtea Constituțională a statuat definitiv și obligatoriu că Înalta Curte de Casație și Justiție a încălcat atribuțiile constituționale, modificând norme juridice cu putere de lege.

Instanța are obligația să soluționeze cauza dedusă judecării în considerarea dispozițiilor legale în materie și fără a se întemeia pe soluția dispusă de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii.

IV. Instanța de fond a dispus în mod nelegal plata actualizată cu indicele de inflație a sumelor aferente drepturilor bănești recunoscute în beneficiul reclamanților precum și plata dobânzii legale asupra respectivelor sume.

Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca instituție bugetară, nu poate să înscrie în bugetul propriu nici o plată fără bază legală pentru respectiva cheltuială.

A. Potrivit art. 1073 Cod civil, „creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației”, iar dacă acest lucru nu este posibil, „el are dreptul la dezdăunare”.

Despăgubirile (daunele-interese) moratorii reprezintă echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a executării cu întârziere a obligației de către debitor. Astfel, suntem în prezența unei obligații de reparare a unui prejudiciu cauzat printr-o faptă ilicită (executarea cu întârziere), ceea ce antrenează răspunderea civilă care, în lipsa unei obligații contractuale, își are temeiul în săvârșirea unui fapt ilicit cauzator de prejudiciu.

Sintagma despăgubiri definește cadrul procesual ca fiind acela al răspunderii civile delictuale.

Or, potrivit art.998 Cod civil, „orice faptă a omului care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara”, iar conform art.999 „omul este responsabil nu numai pentru prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau imprudența sa”.

Ca atare, pentru a se angaja răspunderea civilă delictuală este necesar să fie întrunite mai multe condiții și anume existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciu.

În speță, însă nu este vorba despre un prejudiciu cert în condițiile date și chiar dacă acest prejudiciu ar exista, el nu a fost produs printr-o faptă ilicită, mai ales săvârșită de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ca ordonator principal de credite, întrucât împrejurarea că legiuitorul nu a prevăzut anterior Legii nr. 330/2009 acordarea sporului de confidențialitate pentru categoriile profesionale ale procurorilor și judecătorilor nu poate fi imputată autorității publice angajatoare, care, prin reprezentanții săi, a aplicat legislația în vigoare și prin urmare, neavând nici o culpă, Ministerul Public nu poate fi obligat să plătească despăgubiri.

De altfel, în doctrină¹ se precizează că există situații în care, chiar provocându-se un prejudiciu unei anumite persoane prin fapta cuiva, răspunderea civilă delictuală nu poate fi angajată, iar fapta nu poate fi considerată o faptă ilicită, întrucât există anumite cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei, respectiv starea de necesitate, legitima apărare, exercitarea unui drept subiectiv, consimțământul victimei și îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege ori a ordinului superiorului.

¹ *Drept civil – Teoria generală a obligațiilor – C-tin Stătescu și C. Bârsan-pg.161*

Acest context juridic demonstrează într-un mod evident că nu se poate stabili existența unui raport de cauzalitate între presupusul prejudiciu și presupusa faptă ilicită și de asemenea nici existența vinovăției angajatorului.

Prin urmare, în speță nu sunt îndeplinite condițiile angajării răspunderii civile delictuale.

B. Art. 1088 alin. 1 Cod civil prevede: "La obligațiile care au de obiect o sumă oarecare, daunele-interese pentru neexecutare nu pot cuprinde decât dobânda legală, afară de regulile speciale în materie de comerț, de fidejusiune și societate".

Cu privire la întinderea daunelor ce se cuvin creditorului în cazul întârzierii în executarea obligațiilor bănești, există opinia potrivit căreia părțile nu pot stipula în contract și nici nu pot solicita pe cale judecătorească alte daune, deoarece sintagma "nu pot cuprinde decât dobânda legală", conținută în art. 1088 alin. 1 Cod Civil, interzice adăugarea altor daune la dobânda legală, cu excepția cazurilor indicate în partea finală a acestuia. Cumulul dobânzii legale cu alte daune este inadmisibil și pentru că dobânda legală reprezintă tot daune (moratorii) particularizate prin aceea că sunt evaluate de legiuitor la nivelul dobânzii legale.

În prezent dobânda legală acoperă în întregime prejudiciul suferit de creditor, întrucât ține seama prin intermediul dobânzii de referință și de deprecierea monedei naționale.

C. Conform art.1 din Ordonanța Guvernului nr.9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, „Părțile sunt libere să stabilească în convenții rata dobânzii pentru întârzierea în plata unei obligații bănești”.

Or, în prezenta cauză, nu există nici o convenție între reclamant și pârâți cu privire la acordarea unor dobânzi, motiv pentru care actul normativ sus-menționat nu este incident în speță.

D. Actualul cadru legal nu permite suplimentarea dobânzii legale cu alte tipuri de despăgubiri. Prin edictarea art. 1088 alin. 1 Cod civil legiuitorul a urmărit să elimine aleatoriul și dificultățile de ordin probatoriu în stabilirea prejudiciului produs prin neexecutarea obligației bănești.

Actualizarea creanței are natură moratorie, deoarece prejudiciul ce urmează să fie acoperit astfel este cauzat numai prin întârziere, întrucât obligațiile bănești pot fi executate în natură întotdeauna. Plata dobânzii legale în cazul în care suma de bani a fost actualizată înseamnă o dublă reparare, prejudiciul fiind acoperit fie de dobânda legală, fie de diferența rezultată din actualizarea datoriei. Prin cumularea acestora se ajunge la îmbogățirea fără justă cauză a creditorilor, întrucât, în prezent, dobânda legală acoperă întregul prejudiciu suferit de creditor, având în vedere că aceasta reflectă și inflația. Pe de altă parte, art. 1088 alin. 1 Cod civil interzice cumulul dobânzii legale cu alte tipuri de daune. Actualizarea dobânzii legale ca daună moratorie nu este corectă, generând îmbogățirea fără just temei a creditorilor, îmbogățire care ar rezulta nu numai din cumulul actualizării creanței cu dobânda legală, ci și din faptul că însăși dobânda legală se actualizează.

E. Aplicarea unei noi actualizări în raport de dobânda legală este nelegală și netemeinică în situația în care Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca instituție bugetară, nu poate să înscrie în bugetul propriu nici o plată fără bază legală pentru respectiva cheltuială.

Conform art. 1 alin. 1 din Legea nr. 508/2004 privind organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.), D.I.I.C.O.T. funcționează ca structură cu personalitate juridică în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Potrivit alin. 4, procurorul-șef al D.I.I.C.O.T. este ordonator secundar de credite, iar alin. 5 prevede că finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale D.I.I.C.O.T. se asigură de la bugetul de stat, fondurile destinate D.I.I.C.O.T. fiind evidențiate distinct în bugetul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Imposibilitatea aplicării dobânzii legale se datorează și faptului că, în conformitate cu dispozițiile art.14 alin.(2) din Legea nr.500/2002 – privind finanțele publice, „nici o cheltuială nu poate fi înscrisă în buget și nici angajată și efectuată din acesta dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială”.

Totodată, în conformitate cu prevederile art.29 alin.3 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, „cheltuielile prevăzute în capitole și articole au destinație precisă și limitată”, iar potrivit art.47 „creditele bugetare aprobate la un capitol nu pot fi utilizate pentru finanțarea altui capitol”.

Prin urmare, din dispozițiile legale reiese că **angajarea cheltuielilor din bugetul de stat se poate face numai în limita creditelor bugetare anuale aprobate.**

Întrucât Ministerul Public este o instituție bugetară, fondurile salariale sunt stabilite de legiuitor prin legea bugetului de stat. Din aceste motive, apreciem că obligarea pârâților la plata sumelor acordate de instanță ar reprezenta stabilirea în sarcina instituțiilor pârâte a unei **obligații imposibile.**

Ministerul Public nu are alte surse de finanțare în afara celor alocate prin lege, plata sumei reprezentând dobânda legală, putându-se face numai prin intervenția legiuitorului.

Deci, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – reprezentat prin Procurorul General în calitate de ordonator principal de credite, respectiv Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – reprezentată prin Procurorul Șef în calitate de ordonator secundar de credite, în lipsa unei prevederi legale care să reglementeze materia actualizării drepturilor cu rata inflației, nu au la dispoziție alte surse de finanțare în afara celor alocate prin lege.

Mai mult, apreciem că aplicarea dobânzii legale sumelor acordate de instanță apare ca un mijloc de constrângere, reprezentând pentru debitor o amenințare spre a-l determina să-și execute obligația asumată.

În cauză, părții nu pot fi ținuți să execute obligația de a face invocată de reclamanți, eventuala obligare a acestora la plata acestor sume actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală fiind lipsită de cauză juridică.

În prezent, dobânda legală cuprinde în principiu și rata inflației, deci și despăgubirea pentru prejudiciul cauzat prin deprecierea monedei naționale în perioada dintre data exigibilității creanței și data plății. Se dă astfel expresie principiului reparării integrale a prejudiciului cauzat.

Așa fiind, actualizarea creanței în funcție de rata inflației nu poate fi cumulată cu dobânda legală atunci când aceasta include și rata inflației. O soluție contrară implică să se repare de două ori același prejudiciu.

V. Față de cererea privind efectuarea mențiunilor corespunzătoare recunoașterii drepturilor câștigate prin sentința anterior menționată în carnetele de muncă al reclamanților, solicităm respingerea acestora ca nefondată deoarece în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin.2 din Decretul nr. 92/1976 – privind carnetul de muncă „Actele pe baza cărora se fac înscrieri în carnet, privind activitatea desfășurată, vor cuprinde: denumirea unității și perioada în care s-a lucrat, cu indicarea datei de începere și de încetare a raportului de munca, precum și precizarea modului de încadrare - pe durata nedeterminată sau determinată, prin transfer în interesul serviciului sau la cerere -, în toate cazurile cu menționarea temeiurilor legale pe baza cărora a avut loc încadrarea, modificarea sau încetarea contractului de munca; de asemenea, în acte se vor menționa și funcția, meseria sau specialitatea exercitată, retribuția tarifară de încadrare, precum și alte drepturi ce se includ în aceasta și, după caz, locurile de munca cu condiții deosebite care dau dreptul la încadrarea în grupele 1 și 2 de munca la pensie”.

Astfel, din dispozițiile legale anterior menționate reiese că singura categorie de drepturi bănești ce se poate transcrie în carnetele de muncă este retribuția tarifară de încadrare, precum și alte drepturi ce se includ în aceasta.

Sporul acordat de instanța de fond este un drept salarial ce se adaugă la retribuția tarifară de încadrare și nu se include în aceasta, deci sporurile și adaosurile salariale reprezintă o categorie de drepturi bănești ce nu pot face obiectul transcrierii în carnetul de muncă.

Raportat la motivele menționate, solicităm respingerea cererii privind transcrierea în carnetele de muncă a drepturilor salariale acordate de instanța de fond în beneficiul de reclamanților.

Având în vedere considerentele expuse, solicităm admiterea recursului pentru motivele prevăzute de art. 304 pct. 4, pct. 5 și pct. 9 din Codul de procedură civilă cu aplicarea art. 304¹ Cod procedură civilă, casarea sentinței civile nr. 5736 din 08 iulie 2010 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 18277/3/2009, iar pe fond respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În drept, ne întemeiem prezentul pe prevederile art. 299 din Codul de procedură civilă.

În apărare, solicităm instanței de control judiciar să încuviințeze administrarea probei cu înscrieri.

Dat fiind numărul mare al reclamanților-intimați în prezenta cauză (34 reclamanți-intimați), vă solicităm să dați eficiență dispozițiilor art. 114 alin. 5 C. proc. civ. și să dispuneți reprezentarea acestora prin mandatar și îndeplinirea procedurii de comunicare a actelor procesuale numai pe numele mandatului.

În conformitate cu art.242 alin.2 din Codul de procedură civilă, solicităm judecarea cauzei în lipsă.

PROCUROR ȘEF DIRECȚIE,
CODRUȚ ȐLARU